

РЕШЕНИЕ

№ 2905

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 23.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **8115** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 156 - 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Л. Н. К., чрез адв. Г. Х., САК, със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу Ревизионен акт № Р – 2220419000749 – 091 – 001/26.11.2019г. и Ревизионен акт за неговата поправка № П – 22220420020646 – 003 – 001/04.02.2020г., издадени от Х. Б. М., орган, възложил ревизията и В. В. П., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 593/13.04.2020г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

С ревизионния акт са установени задължения на жалбоподателя в размер на 84 465.62 лева над декларираните по ЗКПО за 2016г. и 2017г. и 36 818.73 лева над декларираните по ЗДДС за данъчни периоди от м. януари 2016г. до м. февруари 2017г. включително, както и общо лихви в размер на 92 570.41 лева.

С жалбата се иска обявяване на ревизионния акт за нищожен, алтернативно, отмяната му като незаконосъобразен. Правят се възражения, че липсва подпис на издателя, не е спазена изискуемата форма и съдържание, допуснати са съществени нарушения на административно - производствените правила. Неправилно е приложен чл. 32 от ДОПК при връчване на документи в хода на ревизията, включително и заповедта за възлагане на ревизията. Иска се обявяване нищожността и на ревизионния акт за поправка, алтернативно и неговата отмяна като незаконосъобразен. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. Х.. Претендира разности.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт М. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В случай на уважаване на жалбата иска прилагане на чл. 161, ал. 3 от ДОПК.

Прокурор Ц. от СГП дава заключение, че жалбата е недоказана.

Административен съд София - град в настоящия си състав, като прецени твърденията на страните във връзка със събрания по делото доказателствен материал, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е започнало с издаване на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р – 22220419000749 – 020 – 001/06.02.2019г. за установяване на задължения на [фирма] по ЗКПО за периодите от 01.01.2016г. до 31.12.2017г. и по ЗДДС за периодите от 01.01.2016г. до 28.02.2017г. ЗВР е издадена от Х. Б. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., оправомощен със Заповед № РД – 01 – 803/07.06.2017г. и Заповед № РД – 01 – 818/10.05.2019г. на и.д. директора на ТД на НАП – С., издадени на основание чл. 11, ал. 3 от ЗНАП, вр.чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК.

За резултатите от данъчната ревизия е съставен ревизионен доклад (РД) №Р – 22220419000749 – 092 – 001/23.08.2019г. Не е подадено възражение по чл. 117, ал.5 от ДОПК.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт № Р – 22220419000749 – 091 – 001/26.11.2019г., издаден от Х. Б. М., орган, възложил ревизията и В. В. П., ръководител на ревизията. Ревизионният акт е поправен с Ревизионен акт № П – 22220420020646 – 003 – 001/04.02.2020г. само относно внесените от жалбоподателя суми за погасяване на декларираните от него данъчни задължения, но не и в частта на установените в хода на ревизията данъчни задължения. С решение № 593/13.04.2020г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. ревизионните актове са потвърдени.

При така установената фактическа обстановка, съдът осъществявайки пълна служебна проверка на валидността и законосъобразността на ревизионния акт, съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК във връзка § 2 от ДОПК, намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в законния срок, от ревизираното лице до компетентния съд, след изчерпване на процедурата по административното оспорване на ревизионния акт.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна, по следните мотиви:

В настоящото производство съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваемостта на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентни по смисъла на чл. 119, ал.2 от ДОПК органи по приходите, от вписаните в ЗВР възложител и ръководител на ревизията. Относно компетентността на възложителя на ревизията като доказателство за компетентност са Заповед №РД – 01 – 803/07.06.2017г. и Заповед № РД – 01 – 818/10.05.2019г. на и.д. директора на ТД на НАП – С., с които са определени органите по приходите, които могат да издават заповеди за възлагане на ревизии. Ревизионният акт и актът за неговата поправка са подписани с електронни подписи, представени са удостоверения

за КЕП на диск и разпечатки, с които се удостоверява валидността на подписите. Спазена е формата по чл.120, ал. 1 от ДОПК. При постановяването на РА не се констатира нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, предвид разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК, която изисква установяване на данъчните задължения от съда, независимо от допуснати процесуални нарушения от страна на приходната администрация.

Настоящата инстанция счита, че ревизионният акт е издаден частично при правилно прилагане на материалния закон, доколкото и в хода на съдебното производство не са представени доказателства от страна на жалбоподателя, които да докажат декларираните от него разходи по ЗКПО и реалността на доставките, по които се претендира приспадане на данъчен кредит по ЗДДС.

В хода на ревизионното производство са изискани документи и писмени обяснения от ревизираното лице. Същото не е открито на адреса, исканията са сметени за връчени по реда на чл. 32 от ДОПК. В определения законоустановен срок от връчване на ИПДПОЗЛ не са представени исканите документи и не е осигурен достъп до счетоводната документация.

В хода на съдебното производство са разпитани свидетелите Л. Н. К., управител на [фирма], който дава показания, че не е получавал ЗВР и ревизионния акт, за издаването му разбрал от системата на НАП. За начисления с декларация от самото дружество ДДС при дерегистрацията му през м. февруари 2017г. е изразено писмено становище, че ДДС не дължи, тъй като впоследствие актът за дерегистрация е отменен, а и ДДС е начислен върху стоки, които са предмет на кражба, за което се води наказателно производство. Наказателното производство не е приключило, поради което стоките не са отписани.

Представени са счетоводни документи, фактури, дневници, СД по ЗДДС, ГДД по чл. 92 от ЗКПО. Прието е основно и допълнително заключение на съдебно – счетоводна експертиза, които съдят кредитира изцяло като обосновани, компетентни, неоспорени от страните. Вещото лице дава заключение, въз основа на допълнително представените с молба от 04.06.2021г. документи под опис, приети по делото, че фактурите, по които дружеството е ползвало данъчен кредит и които са включени в дневниците за покупки съдържат реквизитите по чл. 114 от ЗДДС и чл. 7 от Закона за счетоводството. От дружеството не са представени хронологични регистри на съставените счетоводни записвания, с които са осчетоводени фактурите, по които е ползван данъчен кредит. От приложените първични счетоводни документи не може да се установи каква част от данъчната основа по процесните фактури е осчетоводена в разходите на дружеството и какви други разходи са включени в декларираните. Не е представена информация за начислените разходи за 2016г. и 2017г., не са представени оборотни ведомости, хронологични регистри на синтетични и аналитични счетоводни сметки, което е причина вещото лице да не може да се извърши проверка дали декларираните данни съответстват на данните от счетоводството на дружеството. По подадените от дружеството декларации задълженията за корпоративен данък за 2016г. са 616.62 лева за внасяне и за 2017г. – 1200 лева за получаване, по ЗДДС са 213 851.56 лева за внасяне. За м. февруари в резултат на дерегистрация на дружеството по ЗДДС е начислен ДДС за наличните активи в размер на 101 826.18 лева. С решение №641/27.04.2017г. директорът на Дирекция „ОДОП“ е обявил за нищожен Акт за дерегистрация по ЗДДС № 220991606479512/30.12.2016г. на ТД на НАП – С., въз основа на който е начислен ДДС върху наличните активи в размер на 101 826.18 лева.

Задължението за ДДС е възникнало не въз основа на акта за deregистрация, а въз основа на подадена декларация от жалбоподателя, при което след обявяване на акта за deregистрация за нищожен, следва на основание чл. 126, ал.3, т. 2 от ЗДДС органът по приходите да предприеме действия за промяна на задължението на лицето за съответния данъчен период. Такива действия са съставяне на акт по чл.106 от ДОПК, акт за прихващане и възстановяване по чл. 129 от ДОПК. В случая няма данни да е ползван данъчен кредит впоследствие при регистрацията на дружеството по ЗДДС, в който случай следва корекцията да бъде извършена не само за задължението за данък, но и за ползания данъчен кредит. Относно начисления ДДС с протоколи във връзка с нищожен Акт за deregистрация по ЗДДС № 220991606479512/30.12.2016г. на ТД на НАП – С. задължението не е установено с ревизионния акт, а е възникнало по декларация. Вещото лице дава заключение, че ДДС за внасяне, деклариран от жалбоподателя за процесните данъчни периоди е общо 213 851.56 лева, от които внесени 5 132.41 лева, а дължимата сума за ДДС по данните от ревизионния акт е 208 719.15 лева. Лихвите са 35 211.14 лева, като при изчисляване на лихвите не е включен начисления ДДС от 101 826.18 лева при deregистрацията на дружеството, впоследствие прогласена за нищожна. Вещото лице е посочило, че не може да потвърди декларираните от жалбоподателя данни за 2016г. и 2017г., поради непредставяне на хронологични регистри на съставените счетоводни записвания, дневници /регистри/ на синтетичните и аналитични счетоводни сметки за отчитане на материалните запаси, разчети, парични средства, разходи и приходи, оборотни ведомости и главна книга за 2016г. и 2017г. Допълнително заключение на вещото лице е че при признаване на право на данъчен кредит в декларирания размер, остатъчният размер на задължението за ДДС за процесните периоди е 208 719.15 лева, а лихвите са 35 211.44 лева. По ЗКПО задължението за 2016г. е 616.62 лева главница и 177.81 лева лихви, а за 2017г. се дължи възстановяване на 1200 лева. В случай на приспадане на начисления ДДС в резултат на deregистрацията на дружеството по ЗДДС дължимият ДДС е в размер на 143 711.70 лева. Тъй като начисленият ДДС е осчетоводен като разход за основната дейност на дружеството до дебита на счетоводна сметка 609 – други разходи, при приспадане на разхода от декларираните, установеният размер на задълженията за корпоративен данък за 2017г. ще е същия, като установения с РАПР № П – 22220420020646 – 003 – 001/04.02.2020г., тоест 35 924.28 лева.

В хода на съдебното производство е представена Справка от информационната система на НАП за обща регистрация и статус на регистрацията по ЗДДС на [фирма], видно от която, дружеството е регистрирано по ЗДДС на 17.05.2012г. /deregистрацията от 30.12.2016г. не поражда правно действие/, регистрирано на основание чл. 176 от ЗДДС във връзка с данъчни нарушения и за предотвратяване на данъчни измами на 29.05.2019г. Решението на директора на Дирекция „ОДОП“, с което Акт за deregистрация №220991606479512/30.12.2016г. е обявен за нищожен е връчено на жалбоподателя на 13.09.2017г. /л. 303 от делото/.

По ЗДДС: При анализ на дневниците за покупки на [фирма] за ревизионния период е установено, че е упражнено правото на приспадане на данъчен кредит по фактури за покупки на стоки, наеми, консумативи и др. От [фирма] не са представени никакви покупни или продажни фактури, липсват договори, разплащане между контрагентите, както и каквито и да било документи за доказване наличието на доставки от декларираните доставчици и към клиентите. Във връзка с непредставянето на каквито

и да било разходно-оправдателни документи, органите по приходите не признават правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер от 36 818.73 лева по всички фактури, описани в дневниците за покупки, на основание чл. 71 от ЗДДС за целия ревизиран период (01.01.2016г. – 31.01.2017г.). На жалбоподателя е предоставена възможност в хода на съдебното производство да представи доказателства за възникване право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, по които е отказано такова с ревизионния акт. Представени са документи под опис, които са проверени от вещото лице по съдебно – счетоводната експертиза и въз основа на които е дадено заключение, че фактурите, по които дружеството е ползвало данъчен кредит и които са включени в дневниците за покупки съдържат реквизитите по чл. 114 от ЗДДС и чл. 7 от Закона за счетоводството. От дружеството не са представени хронологични регистри на съставените счетоводни записвания, с които са осчетоводени фактурите, по които е ползван данъчен кредит. От приложените първични счетоводни документи не може да се установи каква част от данъчната основа по процесните фактури е осчетоводена в разходите на дружеството и какви други разходи са включени в декларираните. Не е представена информация за начислените разходи за 2016г. и 2017г., не са представени оборотни ведомости, хронологични регистри на синтетични и аналитични счетоводни сметки, което е причина вещото лице да не може да се извърши проверка дали декларираните данни съответстват на данните от счетоводството на дружеството. Вещото лице е посочило, че не може да потвърди декларираните от жалбоподателя данни за 2016г. и 2017г., поради непредставяне на хронологични регистри на съставените счетоводни записвания, дневници /регистри/ на синтетичните и аналитични счетоводни сметки за отчитане на материалните запаси. Представените в хода на съдебното производство доказателства не променят фактическите констатации на органите по приходите. При предоставена процесуална възможност за доказване на реалност на доставките по процесните фактури, жалбоподателят отново не е представил необходимите счетоводни документи и доказателства. Обосновано и законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, посочени в ревизионния акт. Разпоредбите на чл. 68, ал. 1 и, ал. 2 от ЗДДС обуславят възникването на правото на приспадане на данъчен кредит от кумулативното осъществяване на елементите на регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС, включва и установяването на реалното получаване на стоките или извършването на услугите по облагаемата доставка - арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

В конкретния случай намира отражение и тълкуването, обективирано в Решението на СЕС от 13.02.2014 г. по дело С-18/13, съгласно което националният съд следва да провери служебно дали установените обстоятелства сочат за наличието на измама и от обективните данни, предоставени от органите по приходите, дали се установява, че данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от измама. СЕС сочи, че тази преценка е правна, поради което изводът на съда за наличие на измама или злоупотреба може да се основава и на данни, предоставени за пръв път в съдебното производство. Лицето, което трябва да докаже реалността на доставката е получателят на доставката и това същият следва да стори с всички допустими доказателства и доказателствени средства. По силата на правилото на чл. 170, ал. 1 от АПК /вр. § 2 от ДР на ДОПК/ доказателствената тежест е на оспорващия, който следва по несъмнен начин да

установи, че издадените от доставчиците му фактури обективират действителни стопански операции. С оглед на това той трябва да притежава и всички необходими документи за получаване на заявените стоки или извършени услуги, след като именно от реалността на тези сделки черпи права за претендираното право на приспадане на данъчен кредит. За да бъде обоснован извод за реално извършена по фактурата доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, освен наличието на данъчен документ, следва да бъдат ангажирани допълнителни доказателства относно начина на осъществяване на доставките, а именно доказателства за индивидуализация на стоките, предмет на фактурите и тяхното приемо-предаване. Според трайната практика на ВАС, притежаването на данъчен документ, издаден от регистрирано лице, съставен според изискванията на закона само по себе си не е достатъчно, за да бъде лицето субект на правото на данъчен кредит за получените по този документ стоки/услуги. Поради непредставяне на доказателства за реалност на доставките по процесните фактури, което е в доказателствена тежест на жалбоподателя, правилно е прието, че не следва да се признае право на данъчен кредит. Непредставянето на доказателства в хода на ревизионното производство и избирателното представяне на част от счетоводните документи в хода на съдебното производство води до извода, че жалбоподателят по същество не може да докаже претендираното от него право. Ревизионният акт е законосъобразен в частта на установените задължения в резултат на отказано право на приспадане на ДДС по фактури, издадени от доставчици на [фирма]. Същият е незаконосъобразен в частта, в която с него са потвърдени декларираните от жалбоподателя задължения по ЗДДС при дерегистрацията на дружеството с Акт за дерегистрация по ЗДДС № 2200991606479512/30.12.2016г. на ТД на НАП – С.. Както е посочило вещото лице в приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза, в дневника за продажби, във връзка с дерегистрацията, в периода от 01.02.2017г. до 28.02.2017г. са включени Протокол № 0...192/09.02.2017г. и Протокол № 0...193/09.02.2017г. с начислено ДДС върху наличните активи в размер на 101 826.18 лева. Актът за дерегистрация е обявен за нищожен, решението е връчено на жалбоподателя на 13.09.2017г. Начисляването на ДДС на наличните активи не е директна последица от акта на дерегистрация, а резултат от действия на задълженото лице като изготвяне на опис на активите, начисляване на ДДС на същите, подаване на декларация за съответния данъчен период с отразяване в нея на задължението да се внесе начисления данък по описа. Тези последици не се заличават с обратно действие с обявяването на акта за нищожен, а следва да се извърши корекция на декларираните задължения за съответния данъчен период. Доколкото с обявяване на акта за дерегистрация за нищожен се признава фактът, че от издаването му не са настъпили никакви правни последици, следва да се предприемат действия за коригиране на начисления ДДС при дерегистрацията на дружеството. Тези действия могат да са съставяне на акт по чл. 106 от ДОПК, съставяне на акт за прихващане или възстановяване по повод искане на лицето по чл. 129 от ДПОК, ако въз основа на същото се назначи проверка или съставяне на ревизионен акт по чл. 108, респективно чл. 133 от ДОПК, в случай, че данъчният резултат за периода се установи въз основа на ревизията. Съдът счита, че след като за периода е възложена ревизия и данъчният резултат по ЗДДС за периода е в обхвата на ревизионния акт, следва да се извърши корекция на декларирания резултат с ревизионния акт. След като дерегистрацията на дружеството по ЗДДС е обявена за нищожна, следва да отпаднат и последиците от нея, а именно начисляването на ДДС върху наличните активи с данъчната декларация,

подадена за м. февруари 2017г. Следва да се коригира установеният резултат по ЗДДС с ревизионния акт за м. февруари 2017г., като сумата се намали с 101 826.18 лева, при което задължението от 143 019.26 лева се определи на 41 193.08 лева за данъчен период м. февруари 2017г. Общо ДДС за целия период, без начисления ДДС върху наличните активи при дерегистрацията, който не е дължим е 143 711.70 лева. Лихвите по ЗДДС за целия период, при отчитане на разликата за м. февруари 2017г. в главницата по заключението на вещото лице са 35 211.44 лева.

По ЗКПО: В хода на ревизионното производство от страна на жалбоподателя не са представени никакви доказателства и документи. С връченото ИПДПОЗЛ [фирма] е уведомено, че на основание чл. 56, ал. 2 от ДОПК в случай, че изисканите документи и писмени обяснения не бъдат представени в определения срок, ще бъдат приети за доказани, съответно недоказани факти и обстоятелства за които не са дадени писмените обяснения и доказателства. Дружеството извършвало електронна търговия с електроуреди и битова техника чрез сайта balmax.com. За установяване на извършените продажби през електронния магазин и установяване на реализираните приходи през него е отправено запитване към куриерското дружество, извършвало доставките от [фирма] към клиентите му. Отправено е запитване към [фирма]. На 23.02.2018 г. е получен отговор от куриерското дружество, относно реализираните продажби от електронната търговия чрез [фирма], като е представена информация в няколко файла на CD. В резултат на получения отговор от куриерското дружество, относно осъществените доставки от [фирма] с ЕИК[ЕИК] се установи, че дружеството е реализирало приходи от електронната търговия чрез наложени платежи. Същите са съпоставени с декларираните приходи в СД по ЗДДС и с отчетите на ЕКАФП с дистанционна връзка с НАП. На 28.06.2019 г. са изпратени Искания към [фирма] и [фирма] за предоставяне на банковите извлечения от сметките на [фирма] за ревизирания период. На 16.07.2019 г. е получен отговор от [фирма] и на 17.07.2019г. е получен отговор от [фирма]. От представените от банките извлечения е видно, че през ревизирания период от 01.01.2016г. до 31.12.2017г. няма никакво движение на парични средства по банковите сметки на [фирма] с ЕИК[ЕИК]. В хода на ревизията от дружеството не е осигурен достъп до счетоводната отчетност, до първичните счетоводни документи, до счетоводните програми в които би следвало да бъдат осчетоводени извършените стопански операции, извлеченията от банковите сметки, търговската документация на дружеството – договори, анекси, приемо – предавателни протоколи и другите документи на, с което ревизираното дружество не е спазило изискванията на чл.39 от ДОПК. Съгласно разпоредбите на чл.37, ал.4 от ДОПК в случай, че субектът не представи изисканите доказателства, органът по приходите може да приеме, че те не съществуват и преценява само събраните в производството доказателства. За 2016г. е подадена Годишна данъчна декларация за финансовата 2016 година, с вх. № 224351700425168/29.03.2017 г. със счетоводен финансов резултат счетоводна печалба 62 143.19 лв. и формиран данъчен финансов резултат – данъчна печалба 52 166,24 лв. Деклариран е корпоративен данък 5 216,62 лв,

направени са авансови вноски от 4 600,00 лв и е останал корпоративен данък за внасяне в размер на 616,62 лв.

Предвид факта, че ревизираното дружество не е представило оригинали на фактури, търговски и банкови документи и достъп до първичните счетоводни документи за периода от 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г., ревизиращият екип прави заключение, че по отношение на отчетените счетоводни разходи, липсват издадени първични счетоводни документи и не са изпълнени условията на чл.10, ал.1 от ЗКПО, по отношения на същите фактури и тяхното счетоводно отчитане като разход. При определяне на данъчния финансов резултат, счетоводния финансов резултат се променя по ред и начин, определени в ЗКПО с данъчните постоянни разлики, данъчните временни разлики и други случаи, определени от закона. С разход който не е признат за данъчни цели се увеличава счетоводния финансов резултат в годината на счетоводното отчитане на разхода и не се преобразуват счетоводните финансови резултати през следващите години. Съгласно чл. 26, т. 2 от ЗКПО, не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон, а чл.10, ал.1 от ЗКПО гласи, че счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция. С отчетените счетоводни разходи финансовия резултат от дейността на дружеството за 2016 г. е намален със стойността на отчетеният счетоводен разход, без същите да са реално получени, т.е. не са налице документи за реалното им извършване и чрез тях неправомерно, без законово основание е променен /намален/ финансовия резултат за дейността, върху който се определя дължимия корпоративен данък. След приспадане на авансовите вноски е установен за 2016г. корпоративен данък за внасяне в размер на 47 957,96 лв., начислени са лихви.

За 2017г. е подадена Годишна данъчна декларация за финансовата 2017г., с вх. № 2204И0183990/29.03.2018 г. със счетоводен финансов резултат счетоводна загуба 276 557,16 лв. и формиран данъчен финансов резултат – данъчна загуба 275 968,34 лв. Направени са авансови вноски 1200 лева, данъкът е надвнесен. Предвид факта, че ревизираното дружество не е представило оригинали на фактури, търговски и банкови документи и достъп до първичните счетоводни документи за периода от 01.01.2017 г. – 31.12.2017 г., ревизиращият екип прави заключение, че по отношение на отчетените счетоводни разходи, липсват издадени първични счетоводни документи и не са изпълнени условията на чл.10, ал.1 от ЗКПО, по отношения на същите фактури и тяхното счетоводно отчитане като разход. При определяне на данъчния финансов резултат, счетоводния финансов резултат се променя по ред и начин, определени в ЗКПО с данъчните постоянни разлики, данъчните временни разлики и други случаи, определени от закона. С разход който не е признат за данъчни цели се увеличава счетоводния финансов резултат в годината на счетоводното отчитане на разхода и не се преобразуват счетоводните финансови резултати през

следващите години. Съгласно чл. 26, т. 2 от ЗКПО, не се признават за данъчни цели разходи които не са документално обосновани по смисъла на този закон, а чл. 10, ал. 1 от ЗКПО гласи, че счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция.

С отчетените счетоводни разходи финансовият резултат от дейността на дружеството за 2017г. е намален със стойността на отчетеният счетоводен разход, без същите да са реално получени, т.е. не са налице документи за реалното им извършване и чрез тях неправомерно, без законово основание е променен /намален/ финансовия резултат за дейността, върху който се определя дължимия корпоративен данък.

Установен е корпоративен данък за периода 01.01.2017г. – 31.12.2017г. за довносяне в размер на 37124,28 лв., след приспадане на авансовите вноски от 1200 лева дължимият корпоративен данък е 35 924,28 лв. и съответните лихви.

В хода на съдебното производство са представени счетоводни документи и доказателства, които обаче не са в цялост и не дават възможност за проверка на деклариранияте от жалбоподателя в ГДД по чл. 92 от ЗКПО данни. Процесуалните действия на жалбоподателя не опровергават констатациите на органите по приходите, че осчетоводените разходи не са документално обосновани. Вещото лице дава заключение, въз основа на допълнително представените с молба от 04.06.2021г. документи под опис, приети по делото, че фактурите, по които дружеството е ползвало данъчен кредит и които са включени в дневниците за покупки съдържат реквизитите по чл. 114 от ЗДДС и чл. 7 от Закона за счетоводството. От дружеството не са представени хронологични регистри на съставените счетоводни записвания, с които са осчетоводени фактурите, по които е ползван данъчен кредит. От приложените първични счетоводни документи не може да се установи каква част от данъчната основа по процесните фактури е осчетоводена в разходите на дружеството и какви други разходи са включени в деклариранияте. Не е представена информация за начислените разходи за 2016г. и 2017г., не са представени оборотни ведомости, хронологични регистри на синтетични и аналитични счетоводни сметки, което е причина вещото лице да не може да се извърши проверка дали деклариранияте данни съответстват на данните от счетоводството на дружеството. Вещото лице е посочило, че не може да потвърди деклариранияте от жалбоподателя данни за 2016г. и 2017г., поради непредставяне на хронологични регистри на съставените счетоводни записвания, дневници /регистри/ на синтетичните и аналитични счетоводни сметки за отчитане на материалните запаси, разчети, парични средства, разходи и приходи, оборотни ведомости и главна книга за 2016г. и 2017г. Съответно липсват всякакви документи, които да обосновават деклариранияте от жалбоподателя разходи в ГДД, следователно обосновано, правилно и законосъобразно същите са изключени от страна на органите по приходите при установяване на задълженията по ЗКПО за 2016г. и 2017г. с ревизионния акт. Относно посочената по - горе deregистрация по ЗДДС, вещото лице дава

заключение, че начисленият ДДС е осчетоводен като разход за основната дейност на дружеството по дебита на счетоводна сметка 609 – Други разходи. Ако от разходите на дружеството се приспадне посочената сума, установеният размер на задълженията за корпоративен данък за 2017г. ще бъде в същия размер както установеният с РАПРА № П – 222204200202646 – 003 -001/04.02.2020г. Жалбата в частта на установените задължения главница и лихви по ЗКПО за 2016г. и 2017г. е неоснователна изцяло и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спор и направените и от двете страни искания за присъждане на разноски, на жалбоподателя се дължат разноски, съобразно уважената част от жалбата, а на ответника - минимално юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от жалбата. Разпоредбата на чл. 161, ал. 3 от ДОПК е неприложима, доколкото ревизионният акт е отменен само в частта, свързана с нищожния акт за дерегистрация по ЗДДС, което обстоятелство е служебно известно на ответника. На жалбоподателя се дължат 504 лева, а на ответника по жалбата в претендирания размер от 4668 лева, съобразно минималния размер върху материалния интерес по Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и отхвърлената част от жалбата.

Мотивиран от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, 43 – ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р – 2220419000749 – 091 – 001/26.11.2019г. и Ревизионен акт за неговата поправка № П – 22220420020646 – 003 – 001/04.02.2020г., издадени от Х. Б. М., орган, възложил ревизията и В. В. П., ръководител на ревизията, потвърдени с Решение №593/13.04.2020г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. в частта на установените с него задължения за ДДС за данъчен период месец февруари 2017г. в размер на 101 826.18 лева главница и 27 225,53 лева лихви.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част на установените задължения, главница и лихви с Ревизионен акт № Р – 2220419000749 – 091 – 001/26.11.2019г. и Ревизионен акт за неговата поправка № П – 22220420020646 – 003 – 001/04.02.2020г., издадени от Х. Б. М., орган, възложил ревизията и В. В. П., ръководител на ревизията, потвърдени с Решение №593/13.04.2020г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С.

ОСЪЖДА НАП – Дирекция ОДОП да заплати на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Л. Н. К., чрез адв. Г. Х., САК, със съдебен адрес [населено място],[жк][жилищен адрес] съдебни разноски в размер на 504 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено

място], [улица], представлявано от управителя Л. Н. К. да заплати на НАП – Дирекция ОДОП сума в размер на 4668 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: